KURTULUŞ YOK TEK BAŞINA YA HEP BERABER YA HİÇBİRİMİZ!

Kamu emekçileri bülteni

Mart 2006 * Sayı 12 * Fiyatı 500.000 TL

"Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Kanun Tasarısı" adı altında milyonlara geleceksizlik ve güvencesizlik dayatılıyor... Hazırlıkları süren kölelik ve ölüm projesini yırtmak için harekete geçelim...

Genel direnişe hazırlanalım!

Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Kanun Tasarısı meclise sunulmak üzere gün sayıyor. AKP hükümeti İMF'ye bu tasarının Şubat sonuna kadar yasalaşacağı güvencesini vermişti. Bu tasarı daha önce geçtiğimiz yılın başında gündeme getirilmiş fakat emekçilerin eylemlilikleri üzerine "tarafların fikirlerinin alınacağı" gerekçesiyle bu yıla ertelenmişti. Bilindiği üzere İMF şefleri bu yasanın çıkmasına büyük önem veriyor. Yasanın çıkmaması durumunda dönem kredisini serbest bırakmama tehdidini savuruyor. Sermaye grupları da bu yasa tasarısını olmazsa olmaz bir gereklilik olarak görüyorlar. İleri sürdükleri bilinen gerekçeler. Daha önceki özelleştirme süreçlerinde olduğu gibi "Türkiye'nin geleceği"nin bu yasaya bağlı olduğunu iddia ediyorlar. Ancak sözü edilenin emekçi milyonların geleceği olmadığı açık. Zira özelleştirme uygulamalarının hepsi gibi bu da tam anlamıyla bir soygun ve yağma tasarısı, geleceğimizi karartma projesidir. Sağlık sözkonusu olduğu için sadece karartma değil, gelecek diye bir şey bırakmama, yani ölüm projesidir.

Bu tasarının hayata geçmesi durumunda karşı karşıya kalacağımız ağır tablo, işçi ve emekçi sendikaları ile kitle örgütlerinin ortak hazırladıkları broşürde şu şekilde özetlenmektedir:

- Emeklilik yaşı 68'e, prim gün sayısı 9 bine çıkarılacak; emekli maaşları yüzde 23 ile 33 arasında düşürülecek.
- Aylık geliri 127 YTL'den fazla olan herkesten 64 ile 431 YTL arasında sağlık vergisi alınacak.
- Sağlık hizmetleri Temel Teminat Paketi ile sınırlanacak, daha fazlası için ek sigorta yaptırmak gerekecek.
- İlaca ulaşmak giderek zorlaşacak; katkı payının yanında ayrıca fark ödemek zorunda kalınacak.
- Parası olan parası kadar sağlık hizmeti alabilecek
- Genel Sağlık Sigortası vergisini ödeyemeyenler

sağlık hizmeti alamayacak.

- Sağlık hizmetleri piyasanın vahşi koşullarına terkedilecek.

Belli ki bu "proje" ile sağlık ve sosyal güvenlik adına ne varsa tasfiye edilmek istenmektedir. Bir tarafta hak kazanımı adına elimizde ne kaldıysa -sağlık ve emeklilik maliyetlerini azaltmak adı altında- gaspedilecek, diğer taraftan soyulduğumuz yetmiyormuş gibi sağlık hizmetleri için bir kez daha yüksek miktarlar ödememiz gerekecek ve ancak mezarda emekli olabileceğiz. Bu tek kelimeyle tekeller ve para babaları yararına milyonlarca emekçinin soyulması, soyulmakla da kalmayıp mezara gömülmesi anlamına gelmektedir. İşte bu geleceksizleştirme güvencesizleştirme projesi bizlere "geleceğimizi kurtarmak ve kaliteli sağlık hizmeti sunmak" adı altında yutturulmak istenmektedir. Arsızlığın bu kadarına pes doğrusu!

Bu öyle bir soygun ki 150 milyon geliri olanın yarısına el konulacak, diğer taraftan özel sağlık şirketlerine devasa kaynaklar hortumlatılacak. Asıl olarak yapılmak istenen budur. Bunun adı özelleştirme ve ticarileştirme, köleleştirme ve tasfiyedir. Bu saldırıya geçit verirsek eğer sadece kendimizin değil çocuklarımızın geleceğinin de karartılacağından kuşku duymamalıyız.

Peki böylesine insanlık dışı ve toplumun ana gövdesi için felaket anlamına gelen bir proje için gösterilen bu ısrar ve kararlılığın nedeni nedir? Genel olarak özelleştirmelerin ve neo-liberal politikaların hedefi kapitalist krize çözüm bulmak, krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetmektir. İşte bu programın (ki dünya ölçeğinde uygulanıyor ve her yerde istisnasız tüm emekçi halkların kırımı ve yıkımı sonucunu yaratıyor) uygulama nedeni de budur. Ama belirtelim ki bu kriz sermaye sözcülerinin papağan gibi tekrarladığı gibi yokluktan kaynaklanmıyor. Tersine aşırı birikimden ve aşırı üretimden dolayı ekonominin aşırı şişmesinden; kapitalistlerin elinde toplanan toplumsal zenginliğin ticari çevriminin tıkanması nedeniyle kâra dönüştürülememesinden kaynaklanıyor. İşte bundan dolayı herkesin ayan-beyan gördüğü üzere bir tarafta "Laylalar"da yaşanan akıllara zarar bir lüks ve şatafat dünyası hüküm sürmekte, diğer tarafta ise işsizlik ve sefalet artmakta, servet-sefalet kutuplaşması derinleşmektedir.

İşte bu çevrilemeyen, yeni kârlarla büyüyemeyen aşırı birikim için yeni alanlar aranmakta, varolan alanlarda da sömürü son kerteye vardırılmaktadır. Sağlık, eğitim, iletişim, enerji, su ve hatta cenaze hizmetleri gibi alanlar toplumlar için vazgeçilmez olduğu ölçüde birikmiş-köpürmüş sermayenin yatırılabileceği kârlı pazarlar olarak sömürücü asalakların iştahını kabartmaktadır. Bunun için İMF, DB ve DTÖ aracılığıyla dünya ölçeğinde kamu hizmetleri tekellerin insafına bırakılmakta, paralı hale getirilmektedir. Arjantin, Brezilya vb. ülke halklarının içerisine düşürüldüğü durum tam da bu yolla olmuştur. Bugün Türkiye'nin bir başka yoldan ulaştığı nokta da hemen hemen aynıdır. "Ne varsa satılacak!" parola budur. İşte bugün karşı karşıya kaldığımız yasa tasarılarının amacı, özü-özeti budur.

Peki geleceğimiz ve yaşamımız üzerine bir karabasan gibi çökmüş bulunan bu "proje" karşısında ne yapabiliriz? Lafı dolandırmadan söyleyelim; bu projeyi yırtıp atmak dışında bir seçeneğimiz bulunmamaktadır. Çünkü bu proje şu ya da bu şekilde yumuşatılarak, şurasından burasından kırpıldığında kabul edilebilir bir "proje" değildir. Neresinden bakarsak bakalım canımızı yakacak, dahası yakmakla kalmayacak canımızı alacaktır. Böyle olduğu ölçüde bu saldırı yasalarını yırtıp atmalıyız.

Ancak karşımızda sesini duyurmak isteyen emekçileri azarlamakta, hakaret etmekte giderek pervasızlaşan sermaye uşağı bir başbakan ve hükümeti, daha önemlisi onların da arkasında bulunan işbirlikçi sermaye sınıfı ve emperyalistler var. Dolayısıyla tek kurtuluşumuz geleceğimize pervasızca saldıran bu şer üçgenine karşı güçle/zorla çıkabilmektir. Bu güç ise işçi ve emekçilerin birleşik gücüdür.

Şimdiden birçoğumuzun, "doğru ama hayal bu" dediğini duyar gibiyiz. Ancak geleceğimizi çalanlara, bizi her geçen gün daha da köleleştirenlere karşı silkinerek ayağa kalkmalıyız.

Hayalci değiliz. İşçi ve emekçilerin örgütlü birliği, birleşik mücadelesi mümkün. Yeter ki kendisine öncü, ilerici diyen tüm emekçiler ortak bir mücadele programı etrafında birleşebilsin. Birleşik mücadeleyi sendikaların tepesine çöreklenmiş Emek Platformu bürokratlarından beklemek bizleri bir kez daha yarı yolda bırakacaktır. Sendika yönetimlerinden hak alıcı mücadele kararlarının altına imza atmalarını ve sahip çıkmalarını isteyeceğiz. Ancak bunu yaparken de ipleri hain sendika bürokrasisinin eline tümden vermemeli, söz-inisiyatif ve karar hakkını işçi-emekçi temsilcilerinde olduğu platformlarda toplamalıyız. İnisiyatifi almalı, zorlamalı, hesap sormalı ve ihanetçi güçleri önümüzden kovalamalıyız. İşyerlerimizde, işkollarında, bölgelerde biraraya gelmeli ve tabanın birliğini sağlayacak, söz ve karar hakkının işçi ve emekçilerde olduğu birlikler, platormlar, inisiyatifler vb. oluşturmak için çaba harcamalıyız. Böylesi bir taban birliği üzerinden genel bir işçi-emekçi direnişi örmek hiç de imkansız değil. Çünkü hayalci değiliz. Gerçekçiyiz ve imkansızı istiyoruz. Yeter ki hepimiz bu yönde bir adım atabilelim.

SSK hastanelerinin Sağlık Bakanlığı'na devrinin birinci yılında durum;

Özel hastane ve ilaç tekelleri semirirken sağlık sistemi çöktü!

Sağlık hizmetlerinin özelleştirilmesi (paralılaştırılması ve pahalılaştırılması) sürecinin en önemli halkalarından birini SSK'ya bağlı sağlık kuruluşlarının Sağlık Bakanlığı'na devri oluşturmaktaydı. Bu düzenlemeyle işçilerin ücretlerindeki kesintilerle kurulan sağlık kuruluşlarına bir kalemde el konulurken SSK doğrudan sağlık hizmeti üreten bir konumdan, sağlık hizmeti satın alan bir konuma düşürüldü. AKP hükümeti bu uygulamayı sağlık maliyetlerini düşürmek ve kaliteli sağlık hizmeti sunmak biçiminde gerekçelendirmekteydi. Fakat uygulamanın birinci yılında sağlık sistemi çökme noktasına geldi. Sağlık Emekçileri Sendikası (SES) SSK hastanelerinin Sağlık Bakanlığı'na devrinin birinci yılında hazırladığı raporda tabloyu şöyle tarif ediyor:

"(...)

Devir sonrası SSK'lıların sağlık hizmetlerinden yararlanması nasıl etkilendi?

Devirle birlikte Türkiye'nin kamu sağlık kurumlarının toplam sayısı artmamıştır. Tam tersine 37 dispanserin kapatılmasıyla azalmıştır. Bunun doğal sonucu hastane kuyruklarının, personel eksikliğinin ülke sathına yayılmasıdır. Nitekim bir yıllık dönemde hükümetin iddia ettiği gibi kuyruklar azalmadı, kuyrukların yeri değişti. Özelden hizmet alımı geçici (yapay) bir memnuniyet yaratırken; cepten ödemeler arttı, tüm özel sağlık kuruluşlarında fark ücretleri alınmaya başlandı. Bu arada hizmet alımının kuruma faturası karşılanamaz boyutlara tırmanmaktadır. Bir süre sonra karşılanamayacaktır. Daha önce hastanelerden ücretsiz karşılanan ilaç, tıbbi malzeme, protez, ortez gibi iyileştirme araç gereçleri artık hastalarca dışardan ücretli alınmaktadır. Ödeme bürolarının kapatılması sevklerin yapılmasını zorlaştırmış, yol masraflarının karşılanması neredeyse olanaksızlaşmıştır. Provizyon almaktaki güçlükler devam etmektedir. Kronik hastalık ilaçları daha önce kurumca temin edilirken devir sonrası piyasa ilişkisine bırakılmış, eczanelerin alacakları zamanında (45 gün) ödenmediği için eczaneler bu ilaçları vermekte zorlanmaktadır. Daha önce ücretsiz yararlanılan ambulans ücretleri artık ücretli karşılanmaktadır.

Sağlık emekçilerinin ekonomik ve özlük hakları nasıl etkilendi? Hak kayıpları, özlük ve sosyal hak kayıplarına örnekler:

1- Lojmanda oturanlar tahliye ettirildi.

2- Çeşitli kadro sorunları (görevde yükselme ve unvan yükselmesi sınavları yapılmadığı için bir çok kişi kadro beklemektedir.) devam etmektedir.

3- Ücretler sabit tutulduğundan, devirden sonra personelin öğrenim durumu veya sosyal durumundaki değişiklikler (öğrenim durumu nedeni ile özel hizmet tazminatı ve yan ödemenin arttırılması gibi) ücretlere yansıtılmıyor.

4- Nöbet ek ödemeleri artık verilmiyor.

(...)

İlaç ve sarf malzemelerinin temini, fiziki yapı nasıl etkilendi?

SSK'nın ilaç tekelleri, küresel sermaye için en iştah kabartıcı yanı, 36 milyon nüfusun tedavi-ilaç ihtiyacını sağlamasıydı. Bir kısmını kendi fabrikalarında çok düşük maliyetle bir kısmını da piyasadan toplu alımın avantajıyla %30'lara kadar inen kırımlarla temin eden SSK sermayenin fazlaca sömüremediği, piyasaya önemli ölçüde kapalı bir işleyişe sahipti. İşte devirle (belki de en çok bu özelliğinden kaynaklı devredildi) bu özellik ortadan kaldırıldı, ilaç tekellerinin, piyasanın acımasız saldırısına açık hale getirildi. Artık ilaç ve sarf malzemelerinin temini piyasadan ve Sağlık Bakanlığının bilimsellikten uzak belirleyiciliğine terkedilmiş durumdadır. Hastanelerin fiziki yapısı ihtiyaçlara ve deneyimlere göre değil idarecilerin, kasaba siyasetçilerinin tercihlerine göre şekillenmektedir. Bu hastanelerin gerçek sahipleri, işçiler daha bir yıl geçmeden unutulmuş durumda. Sağlık hizmeti maliyetlerinin artmasıyla birçok hastanede hizmetin yürütülmesi zorlaşmakta, yakıt alınamadığı için kaloriferler dahi yanmamaktadır.

SSK sağlık harcamaları nasıl etkilendi?

AKP iktidarıyla birlikte "sağlıkta dönüşüm" programı çerçevesinde SSK'da tüm hizmetlerin özel sağlık kuruluşlarından alınması süreci hızlandırılmıştır. 2001 yılından buyana sağlık harcamaları katlanarak artmış, 2.257 milyar YTL'den 2004 yılı sonu itibarıyla 6.405 milyar YTL'ye ve devir sonrası (2005 yılı) yaklaşık 8.5 milyar YTL'ye

ulaşmıştır. Devirden sonra SSK adeta sağlık üretimini bırakarak hizmet satın alır hale gelmiştir.

İlaç harcamaları 2001 yılı sonu itibariyle 992.616 milyon YTL iken 2004 yılı sonu itibariyle 2.471.528 milyar YTL'ye, Sağlık Bakanlığına devirden sonra ilaç harcamaları tahmini 3.7 milyar YTL'ye çıkmıştır. (2001-2005 yılları arasında 3.5-4 kat artış)

Hükümet devrin SSK'ya maliyetinin 1.7 milyar YTL olacağını öngörmesine rağmen maliyet tahmin edilenin en az 3 katı olmuştur. (2006 yılı bütçe görüşmelerinde sosyal güvenlik kurumlarının kamu hastanelerine olan borçlarının silinen miktarı ve bu konudaki olası gelişmeler tahmini olarak hesaplamaya dahil edilmiştir).

Yukarıdaki tabloda da görüldüğü gibi SSK hastanelerinin devriyle sağlık-ilaç harcamalarında "tasarruf" değil tam tersine zarar edilmiştir. Bu kadar yüksek sağlık ve ilaç harcamalarına rağmen alınan sağlık hizmetlerinin kapsamında daralma, cepten ödemeler ve niteliğinde düşme görülmüştür. Bu durum SSK açısından sürdürülebilir bir durum değildir..."

Dünya emekçi hareketinden...

Tahran otobüs işçilerinin eylemi

Belfast'ta posta işçilerine destek için yapılan eylemden

İran: Ocak ayı içerisinde yüzlerce otobüs şoförü emekçi Tahran'da greve gitti. Eylemler sırasında yaklaşık 500 sürücü ve sendikacı İran polisi tarafından 28 Ocak günü tutuklandı. 200 kadarı bir hafta içinde serbest bırakıldı. 15 Şubat'ta 18 ülke başkentinin sendikaları tarafından Tahran'daki tutuklamaları protesto eylemleri düzenlendi. İşçilerle dayanışma etkinlikleri uluslararası çapta yapılmaya devam ediyor.

Kuzey Afrika: Transnet demiryolu işçileri 13 Şubat'ta üç günlük greve gitti. 3 sendikanın (Satawu, Utatu, Uasa) biraraya gelerek almış oldukları grev kararı taleplerin yerine getirilmesi noktasında sonuç vermezse sendikalar 6 Mart'ta daha geniş bir greve hazırlanacaklarını açıkladılar.

Almanya: Yaklaşık 20 bin kamu emekçisi çalışma saatlerinin haftada 38.5 saatten 40 saate çıkarılması tasarısı üzerine greve çıktı.

İrlanda/İngiltere: Yönetimin saldırılarına karşı 2 haftadır grevde olan yaklaşık 800 kişilik posta işçilerine destek olmak için 3 binden fazla emekçi Belfast'ta alanlardaydı. Sosyalist bir emekçi olan Eamonn McCann "Grevin hukuk dışı olduğu söylendi. Bu, kanunların arkasına sığınmaya çalışan insanların bahanesiydi. İş bırakmak, bir işçiyi bir köleden ayıran farktır" diye konuştu.

İsviçre: İsviçre'nin kuzeybatısında bir metal fabrikasında "işbaşı yaptıramadığı" gerekçesiyle 21 yönetici işten atılınca grev kızıştı. Şubat ortası itibariyle yaklaşık bir aydır süren grev işten atma tehditlerine rağmen devam ediyor. Grevcilere destek amacıyla 10 bin kişiyi aşan katılımlı gösteriler düzenlendi. Bir kasabada yeralan Swissmetal'e ait fabrikada 350 işçi çalışıyor.

Hindistan: Elektrik sektöründe, BSEB (Bihar State Electiricity Board)'da istihdam edilen 16 binden fazla emekçi 21 Şubat'tan itibaren süresiz greve gittiklerini açıkladılar. Grev kararı, BSEB'nin 6 şirkete bölünmesi ve farklı ücretlendirme sistemi getirileceğinin açıklanması üzerine alındı.

SES Ankara Şube Başkanı Adem Bulat ile konuştuk...

"SOSYAL HİZMET KURUMLARI ÖZEL İŞLETMELERE DÖNÜŞTÜRÜLÜYOR"

- Son zamanlarda SHÇEK'te yaşananlar önemli bir gündem maddesi. Siz bir Sosyal Hizmet Uzmanı olarak Malatya ve Ordu Çocuk Yuvaları'nda yaşananlarla ilgili ne düşünüyorsunuz?

Sosyal hizmetler Anayasa'ya göre devletin görevidir. Ama bilindiği gibi Türkiye'de son on yıldır kamuda yaşanan tasfiye süreci SHÇEK'e de yansımıştır. Malatya'da yaşananlar devletin küçülmesi adı altında sosyal hizmetlere kaynak aktarımının giderek azalması sonucu ortaya çıkmıştır. Malatya örneğinde olduğu gibi hiçbir sosyal hizmet eğitimi almamış bir kadına 20 çocuğun bakımı veriliyor, bu kadının aldığı ücret, çalışma koşulları hiç göz önüne alınmıyor.

Ayrıca burada bulunan çocuklar korunmaya muhtaç, örselenmiş çocuklardır; bu risk grubu bütün tehlikelere açıktır. Bu taciz olayları ortalığa saçılmadan baktığımızda çocuklarımızın çok ciddi başka sorunlarının olduğu görülecektir. Çocuklarımız kalabalık, kışla tipi yurtlarda, zor şartlar altında yetiştirilmeye çalışılmaktadır.

Sosyal hizmet alanında güven esastır. Bu çocuklara doğru, etkili bakım vermek için onların güvenini kazanmak zorundasınız. Bunun için öncelikle kalıcı olmanız gerekiyor. İkinci olarak, yeterli bilgi birikiminin olması gerekiyor.

- Yeni SHÇEK Yasa Taslağı hazırlandı. Bu yasa taslağı sosyal hizmetlerde yaşanan sorunları çözebilecek mi?

Malatya örneğini bu kadar gündeme getirmelerinin nedeni bir ölçüde mecliste tartışılan SHÇEK Yasa Tasarısı'nın biraz daha kolay geçirilebilmesidir. SHÇEK'in yeni bir yasaya ihtiyacı yoktur. Varolan 2828 sayılı kanunun bazı değişikliklerle demokratikleştirilebilir bir yapısı var. Yeni kanun taslağına baktığımızda sosyal hizmetlerin özel sektöre devri sözkonusudur. Taslağın bir maddesine "korunmaya muhtaç çocukların bakım ve rehabilitasyon hizmetlerini kamu yararına çalışan vakıf ve dernekler verebilir" denmektedir. Bu sosyal hizmet alanının anayasaya, sosyal hizmet felsefesine aykırı olarak özel sektöre devredilmesi anlamına gelmektedir. Özelleştirmeye karşı tepkileri azaltmak için de Malatya, Ordu gibi örnekler gündeme getirilmiştir. Ayrıca kanun tasarısının bir maddesinde "bakıma muhtaç çocuğa asgari ücretin 4 katına kadar ücret ödenebilecektir" deniyor. Sosyal hizmetlere ayrılan kaynak bu yolla özel vakıf ve derneklere aktarılacaktır. Örneğin şu anda özel rehabilitasyon merkezlerinde SSK, Bağ-Kur, Emekli Sandığı'na bağlı çocuklar üzerinden devletten yüklü miktarlarda para alınıyor. Hatta düzmece raporlarla kurumda tedavi görmeyen çocuklar tedavi ediliyor gibi gösterilerek para toplanıyor. Sosyal hizmet kurumlarının tamamen özel işletmelere dönüşmesi hazırlanan yeni yasa ile resmileşecektir.

- 2005 Temmuz'unda çıkarılan Özürlüler Yasası ile ilgili ne düşünüyorsunuz? Bu yasa sosyal hizmetleri ne yönde etkiledi veya nasıl etkileyecek?

5795 sayılı Özürlü Çocukları Koruma Kanunu Temmuz'da yasalaştı. Konu ile ilgili dernekler, sendikalar ve kitle örgütleri yeterli tepkiyi oluşturamadı. Bu kanun çıkarıldığında 2828 sayılı şu andaki SHÇEK Kanunu'nun önemli maddelerini değiştirdi. Örneğin 2828 sayılı kanunda koruma altına alınan çocuklara sadece devlet eliyle hizmet

verilebileceği hükmü yeralmaktadır. Özürlüler Kanunu'nda ise bu hizmetlerin özel dernek, vakıf vb. kuruluşlara yaptırılması yeralıyor. Bu yasa, aslına baktığımızda tüm çıkarılan yasalarla birlikte (GSS, Kamu Yönetimi Temel Kanunu, Belediyeler Kanunu) kamu alanının tasfiyesine yönelik, devletin sadece denetleyici ve düzenleyici bir kurum olacağı, kamu alanlarının piyasaya açılacağı mantığı üzerinden kurgulanmaktadır. Bu politikalar DTÖ, İMF ve DB'den ayrı değildir.

- Geçtiğimiz aylarda, Ankara'da bulunan Saray Sosyal Hizmetler ve Rehabilitasyon Merkezi'nin Ankara Büyükşehir Belediyesi'ne devri gündemdeydi. Bu süreçten biraz bahseder misiniz?

Malatya olayı olduğunda Ankara Büyükşehir Belediye Başkanı Melih Gökçek basından sorumlu hükümet sözcüsü edasıyla birden ortaya çıktı ve herşeyi çözeceğini açıkladı. Melih Gökçek daha önce Sosyal Hizmetler Genel müdürlüğü yapmış ve sosyal hizmetlere ağır bir travma yaşatmıştır. Saray, havaalanı yolundadır. Melih Gökçek de orada yaşadı, onun kaldığı dönemde özürlülerin sayısı azdı, şu an ise Saray'da 700'ün üzerinde özürlü bulunmakta ve Saray Türkiye'deki en ağır özürlü grubunun bulunduğu yerdir. Ben de 30 civarı çocuğun bakımından sorumluyum. Bu çocuklara bir şeyler verebilmek kolay değil, 3-5 senede ancak kendi bakımını öğretiyorsunuz. Melih Gökçek ise kendisinin bilgisayar eğitimi vereceğini iddia ediyor. Peki Ayaş'taki Rehabilitasyon Merkezi'ni neden istemiyor; çünkü Saray "kentsel dönüşüm programı" içinde yeralan, kuzey Anadolu girişinde 400 metrekarelik bir alanda bulunmaktadır. Hiçbir hukuki dayanak olmadan burası belediyeye devredilmeye kalkışılmıştır. Burada daha da kötü bir şey yapıldı, çalışanlar iyi çalışmıyor diye töhmet altında bırakıldı. Melih Gökçek "burada kimse çalışmıyor, hepsini göndereceğim, yerine saat başı ücretiyle çalıştırılacak insanlar alacağım" dedi. İfade edilenin anlamı, kuralsız ve esnek çalıştırma ile buraların artık kâr getirecek rant alanlarına dönüştürülmesidir.

SES bu hukuksuz devir işlemine karşı dava açmıştır, ayrıca Saray SHÇEK çalışanları olarak da, ki orda 300 civarı kadrolu, 240 civarı taşeron çalışan bulunmaktadır, Melih Gökçek'e aleyhinde tazminat davası açmayı düşünüyoruz. Saray Rehabilitasyon Merkezi çok ciddi başarılara da imza atmış bir kurumdur. Bizim dünya şampiyonu çocuğumuz var, Türkiye'de örneği olmayan projeler gerçekleştirdik. Bu başarılar çocuklarımızla birlikte orda çalışan emekçilerin de başarısıdır. Tüm bu saldırılara karşı mücadelemiz devam ediyor.

- Sosyal hizmet alanında siyasi kadrolaşmanın olduğunu söylemek mümkün...

Kamu kurumlarının hepsinde siyasal kadrolaşma var. Genelde çocukların koruyucu ailelere verilmesi gerekirken, Türkiye'de çocukların %95'i kışla tipi yurtlarda kalıyorlar.

Sabah işe gidiyorsunuz, o gün işten atılıp atılmayacağınızı bilmiyorsunuz, bir korkuyla gidiyorsunuz. Ücretler düşük, koşullar zor, kendiniz orada sosyal hizmet vakası haline geliyorsunuz. Sosyal hizmetlere gereksinim duyan biri sosyal hizmet veriyor, bu olmaz. Sokak çocukları tartışması var, önce sokağa düşür sonra rehabilite et; çocuklar neden sokağa düşüyor, neden sosyal hizmetlere muhtaç kalıyor? İşin özü paylaşım ilişkisidir. Baktığımız zaman suça yönelen çocuklar, sosyal hizmetlere gereksinimi olanlar toplumun en yoksul kesimlerinden çıkıyor. İş vermeyeceksin, konut, eğitim, sağlık hizmetleri gibi insani gereksinimleri karşılamayacaksınız, insanları sosyal hizmete muhtaç hale getireceksiniz; sonra da o alandan nasıl rant elde ederimin hesabını yapacaksınız. DB'nın "sosyal yardım" projeleri var, bu doğrudan doğruya insanı bağımlı hale getirmektir. Sosyal hizmetlerin ana felsefesi insanı kendi kendine yeter hale getirmektir.

Son zamanlarda "sosyal yardımlar" proje patlaması var. Köylerde, yoksul mahallelerde para, yiyecek yardımları dağıtılıyor vb. Yönetenler hiçbir zaman soran, araştıran, tepki gösteren insanlar istemeyecektir. Bu tür "yardım" girişimleriyle bağımlı bir kitle yaratılıyor, yoksulluğu bu şekilde yönetiyorlar

- Sağlık birimlerinde sözleşmeli, taşeron personel çalıştırma giderek yaygınlaşıyor. Bu çalışanlarla ilgili Dev-Sağlık İş'in örgütlenme çalışması sözkonusu. Bu konuda Adana Balcalı Hastanesi'nde yaşanalar basına da yansıdı. SES bu faaliyetin neresinde duruyor, sözleşmeli ve taşeron örgütlenmesine nasıl bakıyor?

Sözleşmeli ve taşeron örgütlenmesi SES'in tüzüğüne uygundur. SES'in kongresinde ortak örgütlenme kararı alındı, ancak bu genel bir söylem olarak duruyor, henüz ete kemiğe bürünmedi. Burada esas sorun nasıl örgütlenmek gerektiğidir. Kişisel olarak ortak örgütlenmeyi mücadelenin bir parçası olarak görüyorum, diğer kısımları teknik konu olarak değerlendiriyorum.

Statüler, pozisyonlar farklı olabilir, ancak sonuçta emekçiyiz ve aynı sendikalarda olabiliriz.

Kamu Emekçileri Bülteni/Ankara

Özelleştirme saldırısı işçi sınıfının iradesi karşısında parçalandı...

TEKEL'de direniş kazandı!

Uluslararası sigara tekellerinin talepleri doğrultusunda kapatılmasına karar verilen Adana ve Malatya TEKEL fabrikaları işçilerin kararlı direnişi sonucu üretime yeniden başlıyorlar.

Kapatma kararı sonrasında aileleriyle birlikte direnişe geçen ve "bu fabrikadan ancak ölümüz çıkar" diyerek 45 gün boyunca fabrikayı terketmeyen TEKEL işçilerinin mücadelesi sonuç verdi. Adana ve Malatya TEKEL Sigara Fabrikaları'nda üretim yeniden başlayacak. Türk-İş, Tek Gıda-İş Genel Merkez yöneticileri ile Başbakan ve bakanlar arasında bir görüşme sonrasında yapılan açıklamaya göre Adana ve Malatya Sigara Fabrikaları'nda yeniden üretimin başlayacağı ilan edildi.

TEKEL direnişinin Adana üzerinde yarattığı etkiyle birlikte süreklileşen destek ziyaretleri ve eylemleriyle Adana TEKEL adeta direniş ateşine dönüşmüş ve sermaye sınıfı için ciddi bir rahatsızlık yaratmıştı. Direniş karşısında panikleyen hükümet bu ateşi yangına dönüşmeden geçici bir süreliğine de olsa söndürebilmek için geri adım atmak zorunda kaldı. Hükümet düne kadar burnundan kıl aldırmadan TEKEL'in zarar ettiği yalanının pompalarken, birden çarkederek fabrikanın kapatılamayacağını söylemek zorunda kaldı.

Ama emperyalist tekellerin bu konudaki taleplerinden vazgeçmediklerini düşünürsek işçilerin bundan sonra daha dikkatli olması gerekiyor. Başbakanın bu konuda yaptığı açıklamalarda da saldırıdan vazgeçmediklerini, sadece yöntemini değiştirdiklerini görmek mümkün. Zaten başbakanın ilk açıklamaları kapatmaktan vazgeçtikleri fabrikayı özelleştirecekleri yönünde. Sendikacıların öncülüğünde Başbakan'ı karşılamak üzere ellerinde çiçeklerle havaalanına gelen bir grup TEKEL işçisi, Erdoğan'ın "özelleştirme sürecek" açıklamalarıyla saldırının şimdilik ertelendiğini öğrenmiş oldu. Zira özelleştirme kendi başına bir mülkiyet devri değil aynı zamanda işsizlik, düşük ücret ve örgütsüzlük demektir.

Tek Gıda-İş Sendikası yöneticilerinin ise tek söyleyebildikleri özelleştirmeye karşı oldukları ve mücadeleyi sürdürecekleri oldu. Ancak işçileri toplayarak havaalanında "özelleştirme saldırısına devam edeceğim" diyen sermaye hükümetinin başbakanını karşılamaya gitmeleri bundan sonrası için hazırlıklı olmadıklarını göstermektedir. Sonuçta emperyalist tütün tekellerinin istekleri doğrultusunda fabrikayı kapatma kararı alan da yine AKP hükümetiydi. Sendika yönetimi teşekkür etmek istiyorsa bu kişi Tayyip değil sonuna kadar direnişi sürdüren TEKEL işçileri ve her zaman onların yanında olan Adana işçi-emekçileri ile devrimci-demokrat güçleri olmalıdır. Bu saldırı ancak emek güçlerinin birlikte hareketi sonucunda püskürtülebilmiştir. Yoksa emperyalist tekeller ve sermaye sınıfı adına işçi sınıfı ve emekçilere saldırıda sınır tanımayan AKP hükümetinin insafa gelmesiyle değil.

Bundan sonra yapılması gereken daha sinsi saldırılara karşı işçilerin bilincini geliştirip, örgütlülüğünü güçlendirmek ve diğer sınıf kardeşleriyle birlikte yeni saldırı dalgasını püskürtecek düzeyde bir hazırlık yapmaktır. Aksi halde bugün püskürtülen kapatma saldırısı yarın zamana yayılarak gerçekleştirilecektir. O halde yapmamız gereken topyekûn saldırıya karşı "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya da hiçbirimiz!" şiarıyla bugüne kadar yükseltilen mücadele bayrağını daha da yukarı taşımaktır. Direniş sürecinde yakalanan birlikteliği güçlendirerek yeni saldırılar karşısında ortak mücadele etmektir.

Sosyalist Kamu Emekçileri/Adana

Emperyalist haydutlar yeni saldırılara hazırlanıyorlar...

Irak'tan sonra sırada İran var!

Dünya halklarına karşı işlediği insanlık suçlarıyla kirli sicile sahip ABD emperyalizmi, on yıllardır uyguladığı savaş senaryosunu bu kez İran üzerinden sahneye koymaya çalışıyor.

Sözkonusu senaryoya göre nükleer silah geliştirmek üzere olan bir devlet var. Bu devlet "dünya barışı" için "tehdit" oluşturmaktadır. Uluslararası anlaşmalara uymamakta ısrar etmekte, teokratik rejimini ihraç etmeye çalışmaktadır. Bununla da yetinmeyip İslamcı terörü beslemekte, onu destekleyerek demokrasiye ve "uygar" ülkelere kafa tutmaktadır. O halde bu ülkeye hemen müdahale edilmelidir.

Bizler bu senaryoyu daha önce de gördük. "Uygar dünyanın barışını tehdit" etmekle başlayıp "barbar" ülkelere "demokrasi" götürme söylemiyle devam eden ama gerçekte gittiği her yeri kan ve gözyaşı gölüne çeviren, yakıp-yıkan, yağmalayan emperyalist haydutları ezilen halklar iyi tanıyor. Üç yıl önce Irak saldırısı için hazırlanan senaryoda da kitle imha silahları vardı. Kitle imha silahları yerine şimdi nükleer silahlar var. Saddam ve rejimi yerine Ahmedinecad ve molla rejimi var. Washington'da hazırlanan bu senaryoyu inandırıcı kılmak için emperyalist medya tekelleri çoktan işe girişti. Kiralık kalemler görevlerini layıkıyla yerine getirmek için canla başla çalışmaktadır. Türkiye'de de medya tekelleri bu konuda üzerlerine düşeni fazlasıyla yerine getirmektedir. Çünkü bu kez emperyalist efendileri Türkiye'ye Irak'takinden çok daha ileri bir rol biçmiştir.

Gizli-kapaklı anlaşma ve görüşmelere bağlı olarak geçen yılın ortalarında başlayan emperyalist savaş hazırlıkları son birkaç aydır hızlandırılmıştır.. ABD-İsrail-Türkiye arasındaki diplomatik görüşmeler ve ortak askeri tatbikatlar bunu açıkça göstermektedir. En açık ifadesini ise, Milli Güvenlik Siyaset Belgesi'nde, İran'ın bir tehdit olarak görülmesi ve 'gözden çıkarılabilir bir ülke' olarak hedef tahtasına konulmasında bulmaktadır.

İran şahsında bütün bölge halkları hedef tahtasında!

İran'a yönelik emperyalist saldırı başta İran halkı olmak üzere tüm Ortadoğu halklarını vuracaktır. Milyonlarca insan bu savaşta ya ölecek ya da sakat kalacaktır. Kentler yakılıp yıkılacak, İran'ın ve bölgenin tüm zenginliklerine emperyalistler tarafından el konulacaktır.

Türkiyeli işçi ve emekçiler de bu savaştan nasibini alacaktır. Emperyalist savaş öncelikle işçi ve emekçileri doğrudan vuracaktır. Savaşın ülke ekonomisine getireceği yük olduğu gibi işçi ve emekçilere fatura edilecek, işsizlik ve yoksulluk daha da artacak, savaş bahanesiyle sermayenin saldırı politikaları daha acımasız bir şekilde uygulamaya sokulacak, ekonomik ve demokratik haklarımız tümüyle gaspedilecektir.

İşbirlikçi sermaye ve uşaklarından oluşan azınlık dışında Türkiye'de toplumun ezici bir çoğunluğu ABD emperyalizminin saldırgan politikalarına karşıdır. Bu savaştan bir çıkarı yoktur. Türkiye'nin savaş ve saldırı üssü olarak kullanılacağı emperyalist savaşa karşı etkili bir muhalefet örgütlemek öncü işçi ve emekçilerin en temel ve öncelikli görevlerinin başında gelmektedir. Bu, aynı zamanda elimizdeki sınırlı hak ve özgürlükleri savunma mücadelesi anlamına da gelecektir. Zira bu çapta bir savaşa yataklık ve suç ortaklığı edecek bir rejim bu vesileyle bütün kazanılmış hakları gaspetmek yolunu tutacaktır.

Emperyalist savaşı engellemenin tek yolu bölge halklarının, tüm işçi ve emekçilerin olası bir saldırıyı beklemeksizin dünyanın her yerinde emperyalist saldırganlara karşı yükselteceği mücadeledir. Ancak bu koşullarda bu kirli savaş hazırlıkları boşa çıkarılabilir.

Fiyatı: 500.000 TL * Sayı: 12 * Mart 2006 * Yayıncı: EKSEN Basım Yayın Ltd.Şti. * Sahibi ve S.Y. İşl. M.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ * Baskı : Özdemir Matbaacılık/İSTANBUL
EKSEN Yayıncılık Büroları Merkez: Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd. (Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 534 32 39 Fax: 0 (212) 6356993